

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KLIEWER, MARCUS

Am locuit cândva aici / Marcus Kliewer. - București :

Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-547-3

821.111

Traducător: **Cristina Jinga**
Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

WE USED TO LIVE HERE

Copyright © 2024 by Marcus Kliewer
Originally published by Emily Bestler Books/ Atria Books,
an Imprint of Simon & Schuster, LLC.
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

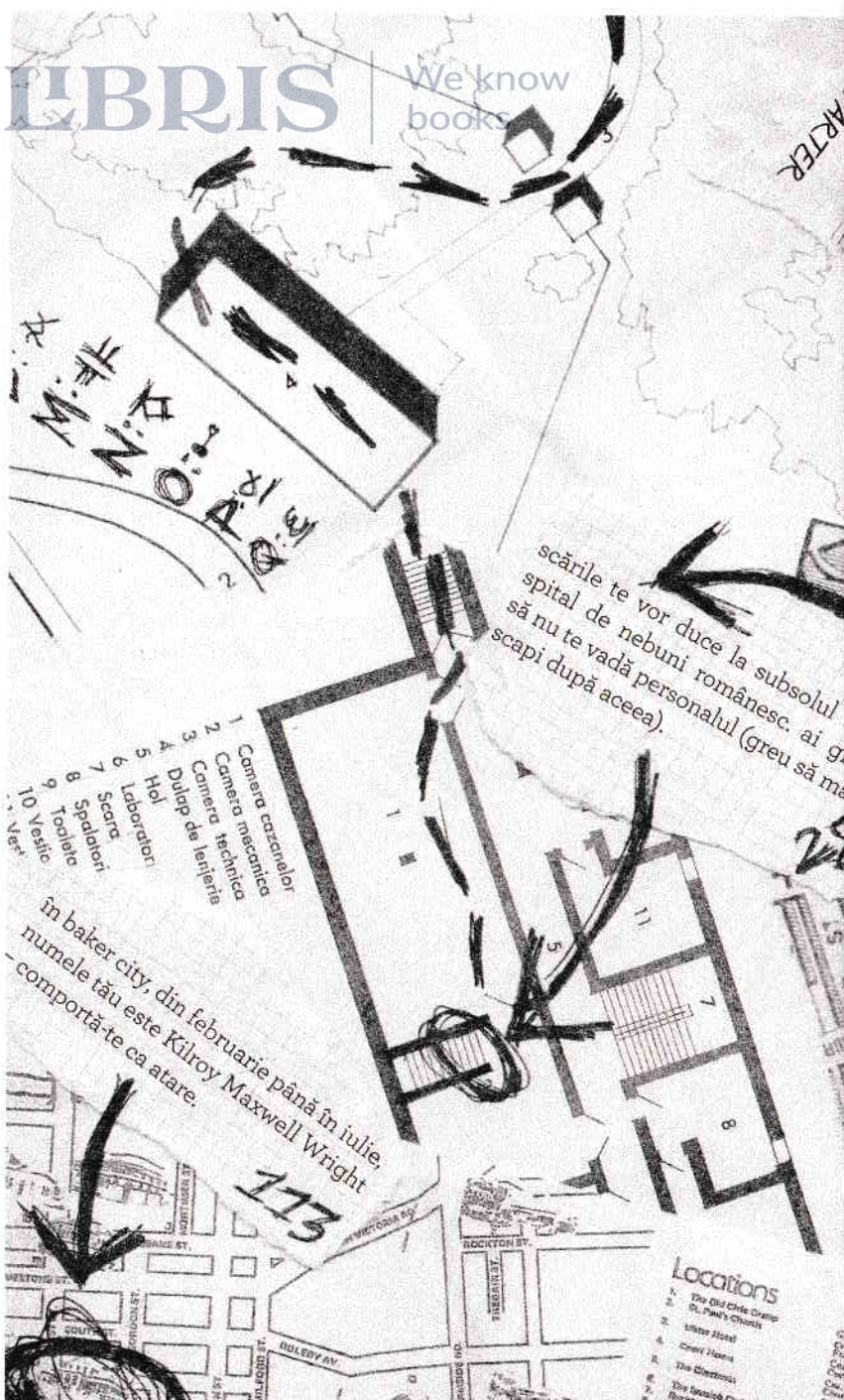
MARCUS KLIEWER

**AM LOCUIT
CÂNDVA
AICI**

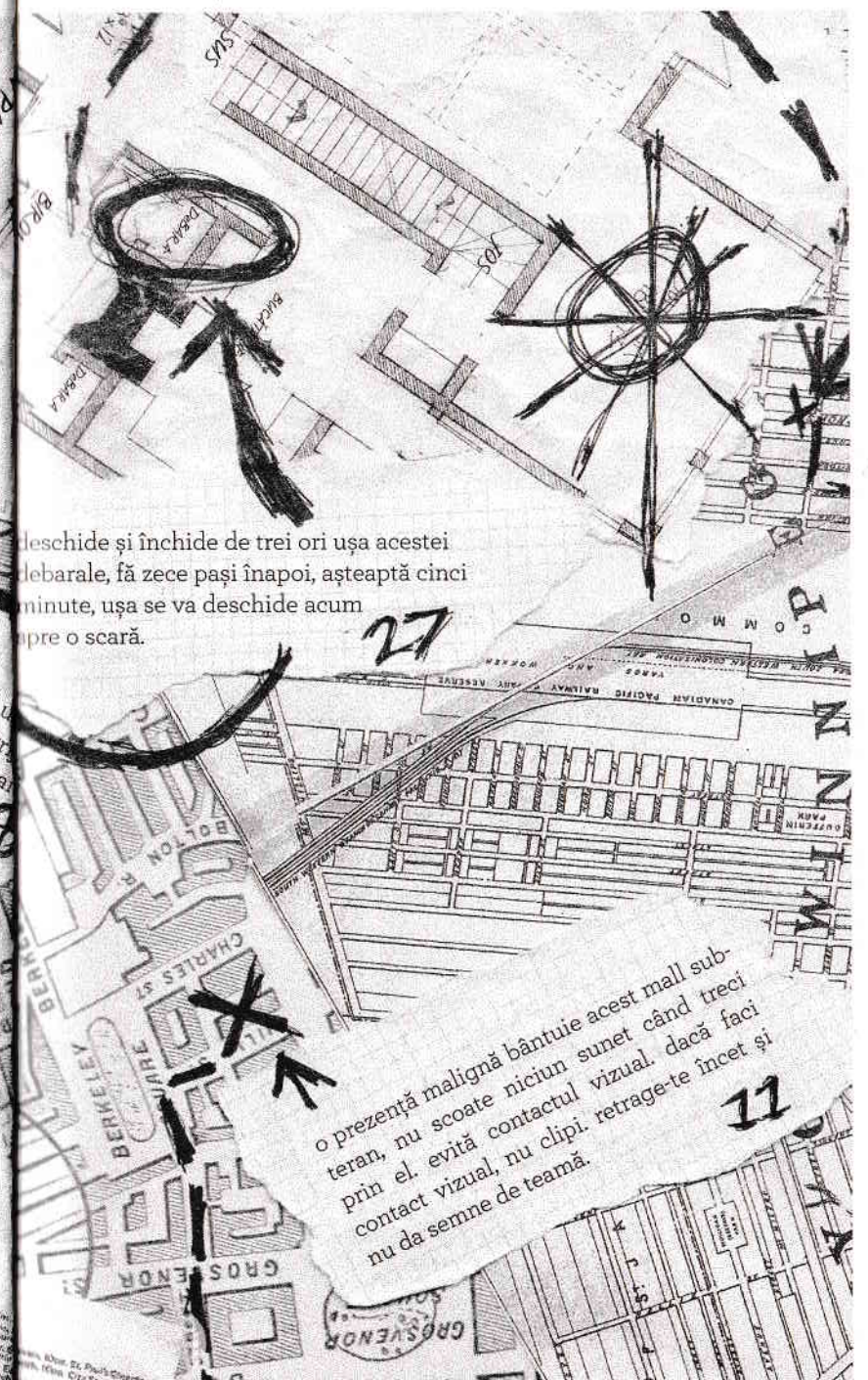
Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

LIBRIS

We know
books

în baker city, din februarie până în iulie.
numele tău este Kilroy Maxwell Wright
comportă-te ca atare.

o prezență malignă bântuie acest mall sub-
teran, nu scoate niciun sunet când treci
prin el. evită contactul vizual. dacă faci
contact vizual, nu clipi. retrage-te încet și
nu da semne de teamă.

STRĂINI

Au sunat la ușă, venind neanunțați, într-o seară rece de vineri.

Străinii de la ușa lui Eve Palmer păreau destul de inofensivi. Cu toate acestea, Eve, mereu precaută, s-a uitat printre jaluzele și s-a întrebat dacă să le deschidă. Erau o familie de cinci persoane, din clasa de mijloc, înfoliți în jachete de iarnă groase. Părinții aveau puțin peste patruzeci de ani, a estimat Eve. Un tată înalt, cu umeri largi și maxilar pătrat. O mamă blondă, minionă, cu ochi albaștri reci și o cruce de argint la gât. Între ei, trei copii, aliniați după înălțime – o fată și doi băieți. Una peste alta, păreau genul de familie care-și încununa participarea la slujba de duminică cu un mic-dejun târziu la Applebee's. Eve era mai mult decât obișnuită cu tipul ăsta de oameni.

Ajungând la concluzia că nu erau o amenințare serioasă, a deschis ușa.

– Bună ziua, domnișoară.

Tatăl a zâmbit.

– Îmi pare rău că te deranjăm la ora asta. Doar că... eu am copilărit în casa asta...

– Oh, ăă, uau, a spus Eve.

– Eram în trecere, am vrut doar să ne oprim puțin aici.

Se aștepta să-i invite înăuntru? Nici prin gând nu-i trecea. Prietena ei, Charlie, urma să se întoarcă în orice moment – făcuseră planuri pentru seara asta: să

mănânce friptura de pui rămasă și să joace Scrabble. O familie de necunoscuți plimbându-se prin casă nu se potrivea nicicum în planul ăsta...

— Tatăl meu *a copilărit* aici, a declarat cu mândrie fiica.

Ea era mezina – n-avea mai mult de șapte ani. Ținea în mână un pix verde-aprins și un carnetel *Blue's Chues*.

— Tocmai i-a spus asta, a pufnit unul dintre frații preadolescenți.

Băiatul era înălțuț pentru vârsta lui, cu ochi albaștri reci și păr blond-platinat, la fel ca mama lui.

Tatăl le-a ignorat duelul și a continuat.

— Știu că e complet pe neașteptate, dar speram să le ofer copiilor un tur rapid? Să le arăt unde a crescut tatăl lor.

Eve a ezitat.

— În casă?

— Doar s-aruncăm o privire, a spus tatăl. Dacă nu deranjăm. Ne-ar lua vreo zece, cincisprezece minute. Cel mult.

Eve s-a uitat dincolo de el, cântărindu-i cererea în minte.

Pădurea din jur răsuna de scârțâituri și gemete în timp ce un vânticel domol de munte mătura curtea și îi mângâia fața. Era o seară rece – genul de frig care-ți pătrundea în piele, rămânea inactiv o vreme, apoi începea să-ți răcăie oasele ca unghiile pe tabla de scris. Iarna era acolo, pândind în umbră, dar încă nu căzuse prima zăpadă.

Atunci un lucru sau mai degrabă lipsa unui lucru i-a atras atenția lui Eve. Nu era niciun vehicul. Nici lângă vechea magazie strâmbă de la marginea pădurii. Nici lângă bolta unde gazonul înghețat întâlnea pietrișul. S-a

uitat pe aleea lungă și întortocheată. Nimic. Era mai mult decât ciudat, având în vedere frigul și faptul că erau în mijlocul pustietății. O imagine bizară i-a fulgerat prin minte: familia, mână în mână, ieșind agale dintre copacii întunecați.

— Unde e mașina voastră? a întrebat Eve.

— Hm?

— Mașina voastră? a repetat ea. N-o văd.

— Oh, a spus tatăl, e mai jos, pe drum.

Eve a clipit nedumerită la el.

— Am încercat să urcăm, a explicat el. Prea abrupt, prea multă gheață. Așa că am luat-o pe jos, în schimb.

— Ah, dar e cale lungă.

„Aproape cinci minute de mers pe jos.”

Când tatăl îi răspundea, altceva i-a atras atenția lui Eve: o urmă de noroi pe haina lui în carouri. Concentrarea ei, mai ales în momentele de stres, era adesea distrasă de detalii irelevante. Ea numea asta „al șaselea simț”. Un punct oarecare la jumătatea unei camere îi absorbea brusc atenția. Un picurat al vreunui robinet devenea mai sonor decât cineva care vorbea chiar lângă ea. Lui Eve îi venea greu să descrie mai exact. Cel mai aproape era „Imaginează-ți dacă, de mai multe ori pe zi, lucrurile din jurul tău, toate odată, ar deveni imposibil de ignorat.” Inutil să spunem că nu se simțea bine la petreceri.

— E-n regulă?

Vocea tatălui și-a făcut loc prin gândurile ei. Și-a înclinat capul. Îi pusese o întrebare pe care ea n-o auzise.

— Este perfect de înțeles, a clarificat el, dacă preferi să nu aruncăm o privire în jur. Nu insistăm...

Eve a scos un hohot de râs încordat, de o silabă.

— Ah, scuze, eu, nu sunt sigură, s-a bâlbâit ea. Par-
tenera mea și cu mine suntem încă în mijlocul mutării
și... trebuie s-o sun și s-o întreb și pe ea?

— Nicio problemă, a spus el.

Desigur, o persoană echilibrată i-ar fi spus pur
și simplu nu. Dar tendința autodestructivă de-a le face
altora pe plac era una dintre numeroasele reacții nesufe-
rite ale lui Eve. Simțea o frică paralizantă de a dezamăgi
pe cineva, oricine, chiar și pe străini – chiar și pe cei care
nu-i plăceau. De-a lungul anilor, găsisese un truc ieftin ca să
se ferească de asta. Numit în mintea ei cartea „Stai puțin,
să văd ce zice Charlie”, devenise un fel de mantră de
evitare a conflictelor. Eve nu mai trebuia să-i spună cuiva
nu, dacă prietena ei o făcea pentru ea. Inițial, Charlie nu
avusese nicio problemă să refuze oamenii – de fapt, chiar
îi plăcuse foarte mult. Totuși, după un timp, începuse
s-o încurajeze pe Eve să se apere singură ceva mai mult.
„Expunerea voluntară este cea mai bună modalitate de
a depăși frica”, spunea adesea Charlie. Eve a înțeles și a
încercat, dar...

— Ăă... mă întorc imediat.

Eve începuse să închidă ușa, când tatăl a spus:

— Scuze, dar te superi dacă așteptăm în hol? Este
foarte frig afară.

Eve a deschis gura să răspundă, a ezitat din nou.

— Promitem să nu dăm foc casei, a glumit el.

Ea a încercat să zâmbească.

— M-da, e-n regulă.

— Îți mulțumesc, serios. O să stăm chiar lângă ușa.

A făcut semn familiei să intre, spunându-le băieții-
lor să nu atingă nimic. Eve s-a uitat cum, unul câte unul,
acești străini intră în casa ei. Alaramele îndepărtate ale
subconștientului ei au început să sune. Își amintea vag că
auzise niște povești. Povești despre străini care apăreau la

ușa casei, susținând că au locuit acolo cândva, cerând să
arunce o privire rapidă în jur. Apoi, când victimele care nu
bănuiau nimic lăsau garda jos: jaf, tortură, crimă. Deși...
nu auzise niciodată de vreunii care să facă asta dându-se
drept o familie întreagă, cu copiii cu tot. Și totuși...

„Există o primă oară pentru orice, nu?”

Ceva ascuns în cel mai adânc și mai întunecat cotlon
al minții ei a intervenit. O voce aproape audibilă, cu care
se pricopsise de mai multă vreme decât al șaselea simț. Îi
era atât de familiară, această voce care spunea că „orice ar
putea merge prost va merge prost”, încât îi dăduse chiar
un chip și un nume: Mo. În urmă cu mai mult de zece ani,
un consilier bine intenționat îi sugerase că, dacă va perso-
nifica vocea înfricoșătoare, o va dezarma. „Fă din ea ceva
inofensiv, ceva familiar”, i-a spus el. Și atunci Eve își ima-
ginase jucăria preferată, dar demult pierdută, din copilă-
rie, Mo.

Mo era o maimuță cu ochi nebuni, cu chimvale. Nu
cea la care s-ar gândi cei mai mulți, nu binecunoscutul
„Cimpanzeu Vesel”. Nu, Mo era o imitație ieftină a acelei
jucării clasice. Blana sa era albă, nu maro-închis. Și în loc
de obișnuita vestă galbenă și pantalonii cu dungi roșii, Mo
purta o salopetă albastră și o pălărie de paie ferfenițită și
găurită. „Cimpanzeul Țărănoi”, îl numea tatăl lui Eve.

Pe când talerele Cimpanzeului Vesel erau din
alamă, ale lui Mo erau dintr-un plastic ieftin și fragil.
Scoteau un țacănit jalnic de înfundat când era pornit. Ca
un semnalizator de mașină stricat: țac-țac—țac-țac—țac.
Și când era lovit în cap, deschidea gura și o închidea, o
deschidea și o-nchidea, scoțând la vedere un set de dinți
supradimensionați și niște gingii roșii ca sângele. Cei
mai mulți spuneau despre Mo că e înfiorător, dar, când
era Eve mică, Mo era jucăria ei preferată. Poate pentru
că întrucâtva îi era milă de Mo, de cum toată lumea îl
ocăra. În orice caz, Eve cea din copilărie nu putea adormi

fără să-l țină în brațe. Și acum, după atâția ani, Mo, Cimpanzeul Tărănoi cu ochi nebuni, era întotdeauna vocea paranoiei ei. O paranoie în creștere în timp ce familia stătea înghesuită în vestibul, la ușa de la intrare.

Odată intrați, a șoptit Mo, în veci nu mai pleacă.

— Lipsesc o secundă, a spus Eve, ignorând comentariul absurd al lui Mo.

S-a strecurat în sufragerie, și-a scos telefonul și a format numărul lui Charlie.

A sunat de trei ori, apoi:

— Alo?

— Hei, Charlie, eu...

— Salut. Ai sunat la Charlie. Lasă un mesaj – sau nu.

S-a auzit un semnal sonor.

Eve a pufnit. Nu era prima dată când cădea în capcana acestui truc stupid. Charlie nu-și schimbase mesageria vocală de la liceu, cu mult înainte să se cunoască. În fine, probabil că era încă în oraș, luând băutură pentru diseară. Probabil că avea telefonul pe silențios. Acum, Eve trebuia să respingă singură familia asta. Ar fi trebuit să facă asta de la început. De ce târăgăna mereu lucrurile așa? Nu făcea decât să devină totul mult mai ciudat. Poate c-ar putea minți familia, să le spună că Charlie zisese nu, dar...

„Expunerea voluntară este cea mai bună modalitate de a-ți depăși frica.” Vocea lui Charlie, o contrapondere rațională la vocea lui Mo, i-a răsunat în cap. „Cu cât îți stabilești mai multe limite noi, cu atât devine mai ușor.”

Charlie – sau, mai degrabă, proiecția lui Eve despre ea – avea dreptate. Cu o nouă hotărâre, Eve s-a întors în hol. Dar când tatăl și-a ridicat privirea, plin de speranță, s-a poticnit și a jucat cartea Charlie:

— Ei, ăă, iubita mea spune că nu în seara asta...

Spre mica surprindere a lui Eve, nimeni nu a reacționat la cuvântul „iubită”. Nici măcar n-au clipit. Se așteptase ca mama cu cruce la gât să exclame și să acopere urechile copiilor, dar ea nici măcar nu s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Îmi pare rău, a continuat Eve. Pur și simplu, mai avem multe de...

— Nu-i nevoie să mai spui nimic! și-a ridicat tatăl mâinile în semn de capitulare. A fost oricum o decizie negândită, luată spontan, de-a ne opri aici.

A băgat mâna în buzunarul hainei și a scos o carte de vizită.

— Adresa mea de e-mail e trecută aici.

I-a dat-o.

— Dacă ești dispusă, trimite-mi un mesaj. Putem aranja ceva dinainte, data viitoare când venim în oraș, dar, desigur, nicio obligație.

Eve a studiat cartea. Cu litere verzi decolorate, scria: „Atelierul foto al lui Faust”. Dedesubt era sigla, înfățișând un copăcel jumătate acoperit de frunze, iar cealaltă jumătate doar crengi subțiri.

El a făcut un pas înapoi.

— S-ar putea să mai trecem pe aici peste un an, doi. Dar, repet, nicio obligație.

— Îmi pare rău, a spus Eve. Pur și simplu, nu e cel mai bun moment. Îmi pare rău.

Tatăl a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Noi suntem ciudații care au apărut de nicăieri.

S-a întors către familia lui.

— Bine, gașcă, hai să ieșim.

A deschis ușa și le-a făcut semn spre verandă.

Mama părea ușurată. Iar cei doi băieți nu fuseseră prea atenți de la bun început. Dar fiica – fața ei era plină de o tristete din ce în ce mai vizibilă – de parcă tocmai ar fi fost respinsă la porțile Disneyland-ului. În timp ce restul familiei ei pornea la drum, ea a mai stat, zăbovind în pragul ușii privind cu jind în sus la vechea casă, cu ochii ei mari și verzi...

– Jenny, a chemat-o mama.

După o ultimă privire în jur, fiica s-a urnit și-a luat-o după celorlalți. Eve a rămas în prag, uitându-se la ei cum se îndepărtau anevoie. Cu fiecare pas mai departe, simțea un sentiment de vinovăție din ce în ce mai puternic. Vinovăție pentru că folosisese cartea Charlie, vinovăție pentru că trăsesese de timp, vinovăție pentru că se simțea vinovată.

– Stați! a strigat ea, aproape din reflex.

Tatăl s-a oprit și s-a uitat înapoi peste umăr. Eve și-a dres glasul.

– Cincisprezece minute?

El a dat din cap.

– Cel mult.

DOC_A01_PROPRIETATEA

Descriere: Anunț imobiliar pentru Heritage Lane¹ nr. 3709 – transcris din site-ul www.caut-casa.net, care nu mai este operațional.

Notă: Se crede că Banca [cenzurat] deține casa la momentul postării.

Acasă este sanctuarul nostru.

Fă din casa aceasta sanctuarul tău!

O alee șerpuitoare te conduce prin pădurea liniștită. Nu știi la ce să te aștepți, dar liniștea de aici te calmează, aerul curat de munte te vindecă. După ce treci de ultima curbă, casa apare încet la vedere și...

... în sfârșit, căutarea ta s-a încheiat!

Este tot ce ai visat și mai mult încă. Situată pe un teren privat de 2 hectare, casa de la Heritage Lane nr. 3709 este o oportunitate unică în viață. 4 dormitoare + 2,5 băi cu peste 250 de metri pătrați de arhitectură victoriană atemporală (fără a include subsolul, nefinisat). Imaginează-ți că te relaxezi pe veranda frumoasă, care o înconjoară pe toate laturile, admirând priveliștea superbă a muntelui. Sau că stai tolănit în fața șemineului din cărămidă, alături de o persoană dragă. Este o proprietate care are înțelepciunea senectuții, dar și energia cu care să faci față vremurilor în continuă schimbare. Iar terenul în sine?

¹ În românește, Aleea Moștenirii (n. tr.).